

Sygn. akt II K 68/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Jakub Wąwoźny

Protokolant – sekr. sądowy Natalia Madeja

przy udziale Oskarżyciela Publicznego przedstawiciela U. S.w T. A. K.

po rozpoznaniu w dniu 08/05/2017 roku

sprawy:

B. Z.

c. T. i H. zd P.

ur. (...) w L.

oskarżonej o to, że:

w dniu 19 września 2016 r. w miejscu swojego zamieszkania w miejscowości (...), przechowywała wyroby akcyzowe w postaci suszu tytoniowego o łącznej wadze 57,70 kg bez nazwy i znaków skarbowych akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art. 63 § 6 k.k.s. na których ciążyła należność podatku akcyzowego na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 26 464,00 zł.

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s.

orzeka:

I. uznaje oskarżoną **B. Z.** za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 i 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. wymierza jej karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając równowartość jednej stawki dziennej na kwotę 70,- zł (siedemdziesiąt złotych);

II. na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 30 § 2 k.k.s. i art. 29 pkt. 1 k.k.s. orzeka wobec oskarżonej środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci suszu tytoniowego o wadze 57,70 kg bez nazwy i znaków skarbowych akcyzy zapakowanego w 8 workach, przechowywanego w magazynie U. C. w T.,;

III. zwalnia oskarżoną od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt: II K 68/17

UZASADNIENIE

B. Z. dniu 19 września 2016 r. w miejscu swojego zamieszkania w miejscowości (...)/4, przechowywała wyroby akcyzowe w postaci suszu tytoniowego o łącznej wadze 57,70 kg bez nazwy i znaków skarbowych akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego z art. 63 § 6 k.k.s. na których ciążyła należność podatku akcyzowego na rzecz Skarbu Państwa w kwocie 26 464,00 zł. Oskarżona przedmiotowy tytoń hodowała na własne potrzeby, w przydomowym

ogródka. Oskarżona jest osobą niekaraną(k. 30). W chwili popełnienia zarzucanego jej czynu miała zachowaną zdolność rozumienia jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem(k. 38-41).

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej – k. 20 akt, protokół zatrzymania k. 5-6, spis i opis rzeczy k. 7, protokół przeszukania k. 8-9, protokół oględzin, k. 10-11, protokół z przeważenia suszu, k. 12, wyliczenie należności podatkowych, k. 24

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonej, która przyznała się do winy oraz treści zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów, które zostały wystawione przez osoby do tego upoważnione, z zachowaniem stosownych procedur oraz wyjaśnieniach oskarżonych, którzy przyznali się do winy. Sąd uznał w/w dowody za wiarygodne, mogące posłużyć do ustalenia stanu faktycznego.

Na podstawie poczynionych ustaleń Sąd uznał, zatem oskarżoną za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, dzieląc w tym zakresie zaproponowaną przez oskarżyciela kwalifikację prawną. Uznając oskarżoną za winną popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 65 § 3 k.k.s. Sąd wymierzył jej karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając równowartość jednej stawki dziennej na kwotę 70,- zł (siedemdziesiąt). Na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 30 § 2 k.k.s. i art. 29 pkt. 1 k.k.s. orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci suszu tytoniowego o wadze 57,70 kg bez nazwy i znaków skarbowych akcyzy zapakowanego w 8 workach, przechowywanego w magazynie U. C.w T.. Sąd zwolnił oskarżoną od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Dla przestępstwa przypisanego oskarżonej ustawodawca przewidział zagrożenie karą grzywny w wysokości do 720 stawek dziennych. Zgodnie z treścią art. 23 § 1 k.k.s. Sąd mógł wymierzyć oskarżonej karę grzywny poczynając od 10 stawek dziennych. Przypomnieć należy, że ustalanie wysokości kary grzywny na gruncie Kodeksu karnego skarbowego następuje dwuetapowo. W pierwszej kolejności Sąd ustala liczbę stawek dziennych grzywny, by w etapie kolejnym wskazać wysokość jednej stawki. Ustalenie liczby stawek dziennych grzywny następuje w oparciu o dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 12 i 13 k.k.s. Do wspomnianych dyrektyw ustawodawca zaliczył stopień winy sprawcy, stopień społecznej szkodliwości jego czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, motywację sprawcy i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, w szczególności, czy sprawca czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub ją wyrównał. Wymierzając oskarżonej karę Sąd uwzględnił w szczególności, że nie była uprzednio karana oraz fakt przyznania się do winy.

Karą odpowiednią uwzględniającą w należyty sposób okoliczności czynu oskarżonej, jego wagę, jak też realizującą cele wychowawcze i prewencyjne będzie kara 60 stawek dziennych.

Ustalenie wysokości stawki dziennej nastąpić winno w oparciu o wysokość dochodów sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Należy mieć na względzie, że jedna stawka dzienna grzywny nie może być niższa od jednej trzydziestej wysokości minimalnego wynagrodzenia i nie może przekraczać jej czterystukrotności. Zauważyć należy, że oskarżona znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, jest osobą bezrobotną, utrzymuje się z alimentów w wysokości 200,- zł. Równowartość stawki dziennej grzywny oznaczono na kwotę 70,- zł-nieznacznie wyższą od ustawowego minimum (1/30 z kwoty 2.000,- zł, tj. 66,67 zł).

Do okoliczności łagodzących zaliczyć należy przede wszystkim uprzednią niekaralność oskarżonej. Sąd nie dopatrywał się szczególnie istotnych okoliczności obciążających.

Sąd wymierzając karę oskarżonej miał na uwadze również to, iż dolegliwość kary nie może przekraczać stopnia winy. W doktrynie podkreśla się nadrzędność powyższej dyrektywy wobec innych ogólnych dyrektyw wymiaru kary. W przedmiotowej sprawie zauważyć należy, iż oskarżona tytoń hodowała na własny użytek i wyraziła skruchę z powodu dopuszczenia się czynu zabronionego.

Sąd wziął także pod uwagę dyrektywę wymiaru kary nawiązującą do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Każde uszczuplenie należności podatkowych wyrządza szkodę dobru publicznego, jednak, czym innym jest działanie z premedytacją zmierzającą do pokrzywdzenia interesów Skarbu Państwa celem szybkiego wzbogacenia się, a czym innym jest działanie jednostki, której motywacje w żadnym wypadku nie pokrywają się z wymienionymi wyżej.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżoną od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować postawę oskarżonej. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o kształtowanie świadomości społecznej.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze sposób życia oskarżonej przed popełnieniem przestępstwa. Analizując tę dyrektywę należy zwrócić uwagę na kwestię uprzedniej niekaralności oskarżonej.

Zważywszy stanowisko zaprezentowane w orzecznictwie (por. wyrok SN z dn. 27.01.1970 r., sygn. III KR 232/70), wymiar kary równej najniższej przewidzianej sankcji karnej może mieć miejsce tylko wówczas, gdy okoliczności łagodzące w sposób bezwzględny dominują nad okolicznościami obciążającymi. Sąd wymierzył oskarżonej, zatem karę 60 stawek dziennych grzywny, ustalając równowartość jednej stawki dziennej na kwotę 70, - zł uznając w świetle powyższych argumentów, że wymiar kary surowszej byłoby sprzeczne z dyrektywami wymiaru kary. Zdaniem Sądu istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonej. Działanie oskarżonej, chociaż świadome, zaliczyć należy raczej do jednorazowej i nie do końca przemyślanej decyzji. Sąd wymierzył karę jak wyżej uznając, iż kara zaproponowana przez oskarżyciela nie uwzględniała wszystkich okoliczności łagodzących. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, stwierdzić należy, że ustalony przez Sąd wymiar orzeczonej kary grzywny jest adekwatny do wagi popełnionego czynu oraz uwzględnia, zgodnie z dyrektywami indywidualizacji kary, okoliczności dotyczące oskarżonej. Wymiar kary grzywny w całkowitej, orzeczonej kwocie tj. 4200 zł jest i tak w przedmiotowej sprawie karą bardzo surową. Zważyć należy, poza przyznaniem się oskarżonej do winy i uprzednią jej niekaralnością, na kwalifikację przypisanego oskarżonej czynu. Sam ustawodawca uznał, iż jest to typ uprzywilejowany, zagrożony tylko karą grzywny. Nosi, zatem mniejszy stopień szkodliwości społecznej od typu podstawowego. Owszem, ustawodawca nie rozróżnił w obu przypadkach wysokości kary grzywny, jednak sam fakt uznania czynu z art. 65§3 kks, jako uprzywilejowanego nie może zostać pominięty przez sąd przy orzekaniu wysokości kary. Samo też wyliczenie należności podatkowej, w tym przypadku na kwotę 26.464 zł nie znajduje automatycznego przełożenia na wysokość kary. Dyrektywy kary, wymienione wyżej nakazują m.in. by orzekana kara stosowana była z uwzględnieniem zasad humanitaryzmu, w szczególności z poszanowaniem godności człowieka. Nie można abstrahować od możliwości finansowych oskarżonej, jej motywacji. Oskarżyciel publiczny nie wykazał, aby zabezpieczony u oskarżonej susz był przeznaczony na działalność zmierzającą do jego dalszej, niezgodnej z prawem sprzedaży. Jedynym dowodem w sprawie, co do motywów, którymi kierowała się oskarżona są jej wyjaśnienia.

Na mocy art. 65 § 3 k.k.s. w zw. z art. 30 § 2 k.k.s. i art. 29 pkt. 1 k.k.s. Sąd zdecydował o orzeczeniu przepadku dowodów.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. art. 113 § 1 kks i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.). Sąd uznał, iż sytuacja materialna oskarżonej uprawnia do skorzystania z możliwości odstąpienia przez Sąd od obciążania jej opłatą sądową oraz wydatkami postępowania.

SSR – Jakub Wąwoźny

C., dnia 16 maja 2017 roku